

Pécs közepén pöffeszkedik egy irdatlan nagy bevásárlóközpont, hirdetvén a pénz és fogyasztás istenének evilági hatalmát. Ebbe a „szentélybe” ha tehetem ritkán járok, mivel túlságosan sokan nyüzsögnek a folyosókon, bár érdekes módon az üzletek ezzel ellentétben konganak az ürességtől.

A muszáj nagy úr, ha egyszer itt lehet kapni egy bizonyos dolgot, akkor be kell lépni a kapun, ha pedig beléptünk, (hagyj fel minden reménnyel...) akkor essünk túl a dolgon minél gyorsabban.

A jó, vagy rossz sorsom a Hervis nevű egységbe vezérelt, ahol rajtam kívül csak egy vásárló, de egyetlen eladó sem volt, sőt a bejáratnál található két pénztár egyikében sem láttam senkit. Mielőtt az olvasó felvonja a szemöldökét és gyanús marketing cikket szimatolva klikkelni készül, már most szólok, nem lesz itt semmi marketing, meg PR, sőt. Szóval bátran tessék továbbolvasni, mi is történt ebben a Hervisben!

A viszonylag nagy alapterületű üzletben, bár van néhány útbaigazító tábla, a részletek itt is a sorok között lapulnak (csakúgy, mint ebben a cikkben). Magányosan nézelődtem, keresgéltem a sportkellékek között (mivel ez ilyen bolt ám) ,illedelmesen ráhunyorítottam az éppen távozó egyetlen vásárlóra, és örömmel állalapítottam meg magamban, hogy

lám, egyszál magam is többséget képezek a valahol tartózkodó személyzettel szemben. Nem éjjel kettőkor volt mindez, mivel akkor már régen lehúzott redőnnyel alszik a nagy-nagy bevásárlóközpont és álmában talán csönget is egy kicsit, és ennél csak egy biztosabb, máma már nem hasad tovább. Fényes nappal délután fél ötkor volt mindez, egy szép mezei hétköznapon.

Mentem befelé a kereskedelmi egység középső csapásán, amikor végre, valahol hátul egy teljesen eladónak látszó hölgyet pillantottam meg, amint éppen félig egy polc takarásában álldogált. No nekem sem kellett más, utcu neki, most megkérdezem, hol is található az az izé, amit én nagyon keresek. Felderült arccal, határozott léptekkel el is indultam felé, ám ekkor a fiatal hölgyet teljes valójában megpillantva rájöttem, hogy ő bizony mobilon cseveg. Na, neki sem kellett sok, iszonyú jó lehet a helyzetfelismerése, mert azonnal átlátta, hogy egy úgynevezett vevő próbál közelíteni felé, ezzel veszélyeztetve a kis csevelyt, amit éppen folytatott. Mint a villám nekiiramodott és pár lépéssel a raktárba menekült. No nem ment messze, csak éppen a demarkációs vonalon túlra, ahonnan még láthattam elégedett arcocskáját, ahogy tovább telefonál. Teljesen egyértelmű jelzés volt ez, ne közelíts, fontos dolgom van, sokkal fontosabb, mint például holmi vevővel foglalkozni! Bizonyára rosszindulatú vagyok ezzel a fiatal, bár kissé molett lánykával (honlapjukon fiatalos és dinamikus csapatnak hívják magukat), bizonyára éppen a raktárkészletet egyeztette a főnökével. Mindenesetre a dinamika nagyon jól érzékelhető volt, mivel amikor sarkonfordultam (mi mást tehettem volna), azonnal kijött a raktárból, még mindig

telefonálva.

Ekkor már nem akartam megvenni a bigyót, sőt, semmit sem akartam, csak hazamenni. Otthon elmesélni, hogy manapság, amikor olyan nehéz munkát találni, egy kellemes környezetű üzletben bizony így is lehet viselkedni, át lehet nézni azon, aki miatt tulajdonképpen neki ott kellene lenni. Sőt, talán elébe kellene menni és megkérdezni, hogy -miben segíthetek? Ez nem tudományos fantasztikum kedves olvasó, hanem nagyon mértéktartó elvárás egy kereskedelmi egységben dolgozókkal szemben. Persze most mondhatná valaki, hogy ne vonjunk le azonnali következtetéseket egy esetből, de sajnós ez nem az első eset volt, talán a harmadik, negyedik rossz tapasztalat.

Csak abban bízhatok, hogy valaki elolvassa ezt a kis morgolódást, és ha teheti, illetékes ebben, akkor tesz a dolgok megváltoztatásáért. A többiek pedig levonják a tanulságot...